

Degefe Gemechu

NACJONALIZM W ETIOPII

NATIONALISM IN ETHIOPIA

Geneza nacjonalizmu w Etiopii w prostej linii wywodzi się z idei podporządkowania innych narodów przez elity władzy panującej celem utworzenia jednolitego narodu etiopskiego, w którym dominuje język i kultura grupy etnicznej klasy panującej. Idea ta w rzeczywistości jest niemożliwa do zrealizowania, chociażby ze względu na fakt istnienia w Etiopii ponad osiemdziesięciu różnych grup etnicznych, posiadających własne języki, kulturę, historię i zwyczaje. Próby zjednoczenia tak ogromnej różnorodności etnicznej, zwłaszcza próby siłowe, doprowadziły w efekcie do narodzin i umocnienia tendencji nacjonalistycznych niemal we wszystkich grupach etnicznych Etiopii.

Istotne znaczenie dla rozwoju nacjonalizmu w Etiopii ma również historia powstania tego państwa, sięgająca III wieku naszej ery, kiedy to w Rogu Afryki powstało państwo Aksum. W IV wieku n.e. władca Aksum – Ezana, przyjął chrześcijaństwo, które stało się fundamentem rozwoju państwa, a silny związek kościoła etiopskiego z władzą świecką przez kolejne stulecia wyróżniał Etiopię od otaczających ją państw i kultur. Państwo Aksum utraciło swe znaczenie między VIII a X wiekiem n.e.; napływający z Bliskiego Wschodu i Afryki Północno-Wschodniej islam spowodował, że zasięg władzy cesarstwa przesunął się w górzyste rejony w głąbi lądu, a na południowo-wschodnich obrzeżach Aksum rozwijały się ośrodki państwowości islamskiej.

W XIII wieku dominującą politycznie ludnością Cesarstwa stali się Amharowie. Centrum władzy znajdowało się wtedy na terenach zamieszkiwanych przez Amharów, którzy odwołując się do aksumskiego rodowodu, przypisywali sobie prawo do sprawowania władzy w cesarstwie. Jednakże równie silne poczucie tożsamości narodowej przejawiali mieszkańcy terenów na północ od Szeua – dzisiejszych Tigray, Wello, Erytrei (czyli terenów, na których Aksum powstało). To poczucie prawa do władzy osadzone na silnej tożsamości rodowej miało wspólny rodowód, ale dzieliło północ i południe Etiopii, prowadząc do rywalizacji o władzę. Oba regiony były także zróżnicowane wewnętrznie, rozdrobione na dzielnice, które walczyły o samodzielność lub zdobycie władzy w państwie. Władza pozostawała jednak w rękach cesarzy, którzy niejednokrotnie podejmowali próby scentralizowania i ujednoczenia Etiopii. Taka próbę podjął w XV wieku cesarz Zera Jaykob, w połowie wieku XIX Teodor II i Jan IV. Przełom wieków XIX i XX przyniósł wielkie podboje Menelika II, a wiek XX to czas monarchii absolutnej pod rządami cesarza Haile Sellasie I.

Analiza stosunków wewnętrznych panujących w Cesarstwie Etiopskim na przestrzeni wieków pokazuje, że nie było ono państwem jednolitym. Zróżnicowanie dzielnicowe wielonarodowościowego państwa powodowało nieustanną konkurencję o władzę. Centralna władza spoczywała w rękach cesarzy, którzy najczęściej realizowali federacyjny model struktury państwa. Tendencje unifikacyjne pojawiały się w historii Etiopii podczas prób scentralizowania państwa, próby te jednak nie spowodowały zaniku tożsamości narodowej poszczególnych grup etnicznych.

Podobnie rzecz się ma, jeżeli chodzi o relacje Etiopii z najbliższymi sąsiadami. Poczynając od XIII–XIV wieku, cesarstwo starało się poszerzyć swoje wpływy podbijając sąsiednie państwa. Jak już wspomniano, w XIII wieku na południowo-wschodnich obrzeżach cesarstwa ukształtowały się sułtanaty, które podbijane przez władców Etiopii w XIV i XV wieku przesunęły się na wschód w kierunku Hareru. Dopiero w drugiej połowie XIX wieku cesarz Menelik II

włączył Harer w granice swego państwa. Także na północy, zachodzie i południu cesarstwa powstawały rozmaite, mniej lub bardziej rozwinięte państwowości. W drugiej połowie XIX wieku Menelik II przeprowadził największe podboje cesarstwa: na południu podbite zostało państwo Kaffa, na zachodzie – Dżimma. W przyłączonych do cesarstwa strukturach państwowych, mimo utraty niezależności, przetrwało aż do czasów współczesnych silne poczucie odrębności od Etiopii i własnej tożsamości¹.

Fala rozwoju nacjonalizmu to lata siedemdziesiąte i zwłaszcza dziewięćdziesiąte XX wieku, kiedy to pojawiły się w Etiopii organizacje o charakterze wyzwoleniczym, dążące do realizacji interesu własnej grupy etnicznej, łącznie z dążeniem do osiągnięcia całkowitej niepodległości.

Leksykon politologii definiuje nacjonalizm jako „termin wieloznaczny, określający postawę społeczno-polityczną lub ideologię stawiające interesy własnego narodu ponad wszelkie inne wartości, postulujące podporządkowanie innych narodów interesom własnego narodu, głoszące niechęć, nietolerancję i ksenofobię wobec innych narodów”².

Natomiast *Mały słownik stosunków międzynarodowych* określa nacjonalizm jako „zjawisko obejmujące różne poziomy świadomości odrębności narodowej, wyrażane w walce o wyzwolenie narodowe, w dążeniu do umacniania państwa narodowego, a w skrajnej postaci w przekonaniu o wyższości własnego narodu nad innymi”³.

Obie definicje nacjonalizmu znajdują swoje egzemplifikacje w życiu społecznym Etiopii. Lata dziewięćdziesiąte XX wieku przyniosły nasilenie konfliktów etnicznych, którym towarzyszyły nacjonalizm, szowinizm i ksenofobia. Źródeł tych konfliktów należy upatry-

---

¹ J. Mantel-Niecko, *Etiopia od początku dziejów do 1991 roku*, w: *Róg Afryki*, pod red. J. Mantel-Niecko, M. Ząbek, Warszawa 1999, s. 191.

² *Leksykon politologii*, red. A. Antoszewski, R. Herbut, Wrocław 1998, s. 225.

³ *Mały słownik stosunków międzynarodowych*, pod red. G. Michałowskiej, Warszawa 1997, s. 131.

wać w problemach politycznych, gospodarczych, także religijnych, sięgających czasów panowania cesarza Menelika II, który podbijając południową część dzisiejszej Etiopii, niszczył także symbole tożsamości podbijanych narodów. Represje dotyczyły zwyczajów i tradycji świadczących o odrębności podbitych; jednym z takich wyróżników był tzw. „system gada”: zorganizowany system polityczny, porównywany do zasad funkcjonowania współczesnej demokracji. Cesarz Menelik II dążył do zastąpienia tego systemu regulującego życie społeczne, własnymi prawami i własną administracją. Cesarz upatrywał również zagrożenie dla własnej władzy w praktykach religijnych ludów południa, dlatego też zakazał praktykowania tradycyjnych pielgrzymek i spotkań religijnych. Jednocześnie podejmowane były próby zasymilizowania podbitych narodów poprzez narzucenie języka (Amhara) oraz religii (kościół koptyjski). Próby te jednak nie do końca powiodły się; elementy kultury i tradycji politycznej przetrwały do czasów współczesnych, a nawet odrodziły się, zwłaszcza w latach dziewięćdziesiątych⁴. Część południowej Etiopii przyjęła na przykład islam jako znak odrzucenia religii (kościół koptyjski) klasy panującej.

W okresie panowania cesarza Haile Selassie starano się przyspieszyć proces asymilacji; zgodnie z konstytucją Etiopii z 1955 roku, język amharski stał się oficjalnym językiem państwowym, obowiązującym w administracji, sądownictwie, szkolnictwie oraz kościele etiopskim. Środki masowego przekazu (prasa, radio, telewizja) na terenie całego kraju mogły używać tylko języka amharskiego⁵.

Podobny zabieg zastosowano wobec Erytrei⁶, kiedy to po jej aneksji w 1962 roku, zakazano używania oficjalnie w administracji

---

⁴ M. Bulcha, *The Survival and Reconstruction of Oromo National Identity*, w: *Being and Becoming Oromo* (ed.) P.T. W Baxter; I. Hultin, A. T. Riuluz, Gotab, Sweeden 1996, s. 55.

⁵ O. Kapeliuk, *Language Policy In Etiopia Since the Revolution of 1974*, „Asian and African Studiem” 1980, No 14, s. 270.

⁶ Erytrea do 1941 roku była kolonią włoską, natomiast w latach 1941–1952 pozostawała w administracji brytyjskiej; w 1952 roku została przyłączona do Etiopii otrzymując status autonomii, niestety 1962 r. pogwałcony przez władze Etiopii traktujące Erytreę jako jedną ze swoich prowincji.

i szkolnictwie języków Tigrynia i arabskiego, wprowadzając na ich miejsce język amharski.

W 1974 roku cesarz Haile Sellasie został obalony w wyniku wojskowego zamachu stanu.

Rewolucja w Etiopii rozpoczęła się w lutym 1974 roku i była wyrazem sprzeciwu wobec władzy absolutnej cesarza oraz braku reform politycznych i ekonomicznych. Próba szukania poprawy ustroju politycznego podjęta przez część młodych, wykształconych obywateli szybko przekształciła się w krwawą walkę o władzę. Walkę tę wygrało wojsko, przyjmując jednocześnie socjalistyczny ustrój polityczny w jego marksistowsko-leninowskiej wersji.

Upadek cesarza Haile Selassie w 1974 roku niewiele zmienił względem pluralizmu politycznego i kulturalnego, chociaż nowa władza wprowadziła pewne, kosmetyczne w zasadzie, zmiany. Władze uznały jedno ze świąt muzułmańskich za święto narodowe. Rozpoczęto także nadawanie w rozgłośni radiowej jednogodzinnej audycji w językach kilku grup etnicznych: Oromo, Somali, Tigrynia, Afar oraz w języku arabskim⁷. Jak zauważa M. Bulcha, „asymilacja w Etiopii nie do końca udała się; wielu intelektualistów zaakceptowało proces asymilacji dążąc do własnego awansu, ale równie wielu tylko udawało akceptację: wracali do domu i mówili swoim językiem, uczyli swoje dzieci i w ten sposób utrwalali własną tożsamość narodową”⁸.

Z biegiem czasu umacniała się świadomość narodowa poszczególnych grup etnicznych, które otwarcie zaczęły domagać się respektowania ich prawa do samostanowienia. Według J. Mantel-Niecko, konflikty oparte na opozycji „my-oni” mają głęboko sięgające korzenie: „To przeciwstawienie nie powstaje dopiero na etapie konfliktów, ale jest warunkiem uprzedniego wykształcenia się poczucia tożsamości etnicznej, samoidentyfikacji kulturowej danego ludu. Poziom

⁷ O. Kapeliuk op. cit. s. 271.

⁸ M. Bulcha, *The Survival and Reconstruction...*, s. 57.

tej samoidentyfikacji wskazuje, na ile jest rozbudowane poczucie tożsamości wśród danej grupy etnicznej, poczucie to z kolei zależy od aktywności elit danej grupy [...]”⁹.

Obecnie na terenie Etiopii żyje ponad osiemdziesiąt grup etnicznych posługujących się własnym językiem. Tabela poniżej zawiera zestawienie danych dotyczących ich liczebności oraz miejsca zamieszkiwania.

Tabela 1

Grupy etniczne, ich liczebność oraz teren zamieszkiwania

Język grupy etnicznej	Liczebność populacji (1998)	Teren zamieszkania
1	2	3
Aari	155 002	Region Omo, południowa Etiopia
Afar	979 367 (w Etiopii) 1 439 367 (w sumie)	Wschodnia Etiopia, Dżibuti i Erytrea
Alaba	125 900	Południowo-zachodnie tereny od jeziora Shala
Amharic	16 007 933	Północno-centralna Etiopia, region Amhara
Anfillo	1000 (1990)	Zachodnia Etiopia, Dembidolo
Anuak	45 665	Południowa Etiopia, region Gambela
Arbore	6 559	Region południowo-zachodniego Omo, południowa Etiopia
Argoba	62 831	Tereny wzdłuż doliny
Awigi	397 491	Region Amhara, tereny na południowy wschód od Jeziora Tana
Baiso	1330	Południowa Etiopia, blisko Mereb Abaya, pomiędzy Sodo i Arba Minch
Bambassi	5 000 (1982)	Zachodnia Etiopia, Bambassi, Beni Region Shangul
Basketo	61 810	Północny region Omo, południowa Etiopia

⁹ J. Mantel-Niećko, M. Ząbek, *Współczesność. Międzynarodowe i wewnętrzne problemy Rogu Afryki*, w: *Róg Afryki...*, s. 431.

cd. tabeli 1

1	2	3
Bench	173 123	Południowo-zachodnia Etiopia, region Kaffa, Mizan Teferi
Berta	125 853	Zachodnia Etiopia, region Beni Shangul, Dalati i tereny wzdłuż granicy z Sudanem
Birale	89	Region południowo-wschodni Omo, miejscowości w pobliżu rzeki Weit'o
Boro (Shinasha)	32 894	Region południowo-zachodni Amhara, wokół Nilu Błękitnego
Burji	46 565	Południowa Etiopia, tereny na południu Jeziora Chamo
Bussa	9 207	Południowa Etiopia, region Omo, tereny zachodnie Jeziora Chamo
Chara	6 984	Południowo-zachodnia Etiopia, region Kafa, region północny Omo
Daasanach	32 099	Południowa Etiopia, rzeka Lower Omo i Jez. Turkana
Dime	6 197	Południowo-zachodnia Etiopia, region Kaffa, region północny Omo
Dirasha	54 354	Południowa Etiopia, blisko regionu Omo, miasto Gidole i Jez. Chamo
Dizi	21 894	Południowo-zachodnia Etiopia, region Kafa
Dorze	289 990	południowa Etiopia, blisko Chencha i regionu północnego Omo
Dawro	331 483	Południowa Etiopia, region Omo
Gamo	719 847	Południowa Etiopia, region Omo
Gofa	241 530	Południowa Etiopia, region Omo
Ganza	6 291	Zachodnie Oromo, w pobliżu Nilu Błękitnego
Gawwada	33 971	Południowa Etiopia, region Omo
Gedeo	639 905	Centralne tereny Płaskowyżu Etiopskiego
Gumuz	121 487	Północna Etiopia, wzdłuż granicy z Sudanem
Hadiyya	927 933	Region Gurage, Kambaata, Hadiyya, pomiędzy rzekami Omo i Billate, miasto Hosaina
Hamer-Banna	42 466	Region południowy Omo, Jez. Turkana, w pobliżu granicy z Kenią i Sudanem

cd. tabeli 1

1	2	3
Harari	21 757	Miasto Harar
Hozo	3 000	Region zachodni Oromo
Inor	280 000	Region zachodni Gurage
Kachama- -Ganjule	3 886	Wyspa na Jez. Chamo
Kacipo Balesi	4 120	Południowa Etiopia w pobliżu granicy z Sudanem
Kafa	599 188	Region Kaffa w pobliżu miasta Bonga
Kambata	621 207	Region południowo-zachodni Gurage, Kambata i Hadiyya
Karo	200	Południowa Etiopia, region Omo
Kistane	383 867	Region Kambata, Hadiyya, Gurage
Komo	153 419	Południowa Etiopia, południe Jez. Chamo
Koorete	107 595	Południowa Etiopia, region Sidamo
Kunfal	2 00	Północna Etiopia, na zachód od Jez. Tana
Kwama	15 000	Blisko granicy z Sudanem, w rejonach Gmbela, Bonga i Beni Shangul
Kwegu	173	Południowo-zachodnia Etiopia,
Libido	38 096	Region Kambata, Hadiyya, Gurage
Majang	15 341	Południowo-zachodnia Etiopia, część regionu Gambella, Kaffa i Oromiya
Male	46 458	Południowa Etiopia, region Omo
Me'en	57 501	Południowo-zachodnia, region centralny Kaffa
Melo	20 189	południowa Etiopia, północny region Omo
Mesqan	25 000	Region zachodni Gurage
Murle	200	Olam, południowo-zachodnia Etiopia, blisko granicy z Sudanem
Mursi	3 258	Południowa Etiopia, region centralny Omo
Nayi	4005	Południowo-zachodnia Etiopia, region Kefa
Nuer	64 907	Południowo-zachodnia Etiopia, region Gambella
Nyanatom	14 2001	Południowo-zachodnia Etiopia, region Omo

cd. tabeli 1

1	2	3
Opuuo	301	Południowo-zachodnia Etiopia, region Gambella
Oromo	30 000 000	Region Oromia, centralna Etiopia
Oyda	14 075	południowa Etiopia, region Omo
Qimant	172 327	Północno-zachodni rejon Amhara, na północ od Jez. Tana
Saho	22 759	Północno-wschodnia Etiopia
Sebatbet Gurage	440 000	południowa Etiopia, region Gurage
Seze	3 000	Zachodnia część regionu Oromia
Shabo	600	Południowo-zachodnia Etiopia, region Kaffa
Shekacho	53 897	Północna część regionu Kaffa
Sheko	23 785	Region Kaffa
Sidamo	1 842 314	Południowo-centralna Etiopia
Silte	900 348	Wschodnie Gurage, na południe od stolicy
Somali	3 334 113	Południowo-wschodnia Etiopia, region Somali
Suri	19 622	Południowo-zachodnia część regionu Kaffa, blisko granicy z Sudanem
Tigirigna	3 224 875	Północno-wschodnia Etiopia, region Tigray
Tsamai	9 702	Region Omo, na zachód od Jez. Chamo
Turkana	25 163	Południowo-zachodnie rejony rzeki Omo
Uduk	20 000	Zachodnia Etiopia, region Gambella
Wolayta	1 269 216	Region Wolayta
Xamtanga	158 231	Północna część regionu Amhara
Yemsa	165 184	Południowo-zachodnia Etiopia, region Oromia
Zay	4 880	południowa Etiopia, blisko Jez. Zway i wschodnie wyspy Jez. Zway
Zayse-Zergulla	11 232	Region Omo, zachód Jez. Chamo

Źródło: Languages of Ethiopia, http://www.ethnologue.com/show_country.asp?name=ET; Joshua project, People-in-country project, <http://www.joshuaproject.net/peopctry.php?rop3=109372&rog3=YM>

Tabela 2

Skład etniczny głównych miast południowej Etiopii w okresie napływu osadnictwa z północy (dane z 1977 roku)

Region	Miasto	Ludność Amhara (%)	Ludność rdzenna (%)	Ludność innego pochodzenia (%)
Arsi	Assala	79,6	11,1	9,3
	Robe	52,8	46,5	0,7
	Ticho	85,9	8,7	5,4
Bale	Dodola	71,3	22,6	16,1
	Gobba	84,5	11,1	4,4
	Goro	67,6	31,9	4,5
Gemu Gofa	Arba Minch	59,0	36,6	4,4
Harare	Dire Dawa	52,3	20,5	27,2
	Harar	71,0	26,0	3,0
	Asebe Teferi	72,8	22,0	5,2
Ilubabor	Gore	33,2	60,2	6,6
	Mattu	34,5	58,1	7,4
Kaffa	Jimma	35,6	40,4	24,0
	Jinka	79,6	16,4	4,0
Showa	Adama	71,0	17,4	11,6
	Ambo	53,2	42,5	4,3
	Bishoftu	61,2	29,9	9,9
	Hosaena	68,9	21,0	10,1
	Shashemene	53,8	14,0	32,2
Sidamo	Awasa	65,5	32,0	2,5
	Kibre Mengist	64,1	26,1	9,8
	Yirgalem	68,0	10,4	21,6
Wollega	Dembi Dollo	19,5	78,6	1,9
	Gimbi	17,5	79,8	3,7
	Nakamte	26,2	72,0	1,8

Źródło: M. Bulcha, *Flight and Integration, Causes of Mass Exodus from Ethiopia and the Sudan*, Scandinavian Institute of African Studies, Uppsala 1988, s. 45.

Konflikty na tle poczucia zagrożenia między grupami etnicznymi a klasą panującą i dążenie do ochrony własnej tożsamości etnicznej i kulturowej doprowadziły do naruszenia istniejącego porządku politycznego i społecznego. Osadnictwo płynące z dominującej półno-

cy na tereny południowe spowodowało zmiany struktury społecznej – zmienił się na przykład w znacznym stopniu skład etniczny dużych miast południowej Etiopii (tabela 2); osadnicy, stanowiąc uprzywilejowaną grupę reprezentującą klasę panującą, zdominowali administrację, kulturę oraz gospodarkę południa, co nieuchronnie prowadzić musiało do konfliktów¹⁰.

Niezadowolone elity poszczególnych grup etnicznych uruchomiło potrzebę organizowania różnego rodzaju stowarzyszeń i ugrupowań mających na celu ochronę praw politycznych, ekonomicznych i społecznych. Poziom zorganizowania i działania tychże grup jest bardzo różny: od niemalże spontanicznych ruchów partyzanckich do wysoko zorganizowanych frontów wyzwolenia toczących wieloletnią walkę zarówno zbrojną, jak i intelektualną.

Wśród najwyżej zorganizowanych ugrupowań o charakterze wyzwoleniczym wymienić można Front Wyzwolenia Erytrei (EPDLF)¹¹, a także¹²:

- Front Wyzwolenia Oromo (OLF),
- Front Wyzwolenia Zachodniej Somali (WSLF),
- Front Wyzwolenia Ludu Tigrz (TPLF),
- Front Narodowy Ogaden ((ONLF),
- Organizacja Wszystkich Ludów Amara (AAPO),
- Front Wyzwolenia Afar (ALF),
- Ruch Wyzwolenia Ludu Beniszangul (BPLM),
- Kongres Ludu Kembata (KPC).

---

¹⁰ M. Bulcha, *Flight and Integration, Causes of Mass Exodus from Ethiopia and the Sudan*, Scandinavian Institute of African Studies, Uppsala 1988, s. 44.

¹¹ Jego głównym celem była zorganizowana walka przeciwko władzom Etiopii i dążenie do uzyskania niepodległości. Po 30 latach walki w maju 1991 roku Ludowy Front Wyzwolenia Erytrei kontrolował większość terytorium Erytrei; w kwietniu 1993 roku pod nadzorem ONZ przeprowadzono referendum, w którym 98,8% Erytrejczyków opowiedziało się za niepodległością. 24 maja 1993 roku proklamowano niepodległość Erytrei. Zob. D. Hartley-Wroczyńska, *Powstanie państwa erytrejskiego*, w: *Róg Afryki...*, s. 235.

¹² „Horn of Africa Bulletin”, Jan.-Feb. 2003, nr 1, s. 18

Fakt istnienia w Etiopii wieloetniczności i wielokulturowości jest istotnym powodem trudności pokojowego współistnienia narodowości tworzących państwo etiopskie. Egoistyczne dążenie ekip rządzących do całkowitego podporządkowania struktury politycznej i społecznej kraju w interesie własnej grupy etnicznej prowadzi do narastania nacjonalizmu, a w efekcie dezintegracji funkcjonowania państwa. Rozwiązaniem tych problemów może być jedynie pokojowe rozstrzygnięcie sporów oraz proporcjonalne uczestniczenie wszystkich grup etnicznych w życiu politycznym, społecznym i ekonomicznym wielokulturowej Etiopii.

BIBLIOGRAFIA

- Bulcha M., *The Survival and Reconstruction of Oromo National Identity*, w: *Being and Becoming Oromo* (ed.) P.T. W Baxter; Ian Hultin; Alessandro TRIuluz, Gotab, Sweeden 1996.
- Bulcha M., *Flight and Integration, Causes of Mass Exodus from Etiopia and the Sudan*, Scandinavian Institute of African Studies, Uppsala 1988.
- Hartley-Wroczyńska D., *Powstanie państwa erytrejskiego*, w: *Róg Afryki*, red. J. Mantel-Niećko, M. Ząbek, Warszawa 1999.
- Horn of Africa Bulletin*, Jan-Feb 2003, nr 1.
- Kapeliuk O., *Language Policy In Etiopia Since the Revolution of 1974*, „Asian and African Studies”, 1980, No 14.
- Languages of Ethiopia*, http://www.ethnologue.com/show_country.asp?name=ET; Joshua project, People-in-country project, www.joshuaproject.net/peopctry.php?rop3=109372&ro_g3=YM
- Mantel-Niećko J., *Etiopia od początku dziejów do 1991 roku*, w: *Róg Afryki*, red. J. Mantel-Niećko, M. Ząbek, Warszawa 1999.
- Mantel-Niećko J., Ząbek M., *Współczesność. Międzynarodowe i wewnętrzne problemy Rogu Afryki*, w: *Róg Afryki*, red. J. Mantel-Niećko, M. Ząbek, Warszawa 1999.

NATIONALISM IN ETHIOPIA

SUMMARY

This article investigates the source and evolution of nationalism in Ethiopia. Nationalism is defined on the bases of certain criteria, such as language culture and shared values within a specific ethnic group. Ethiopia is the multi-ethnic and multi-cultural country. There are more than 80 different ethnic groups and as many languages. The relations between these ethnic groups had never been smooth. The development of nationalism and violence goes back to the very historical foundation of the Ethiopian state, which is based on the forced incorporation of independent Southern nations. The centralized Ethiopian State in favor of a single ethnic group mainly (Amhara) imposed domination on other ethnic groups. On the background of this history, the Oromo Liberation Front (OLF), Tigray Peoples Liberation Front (TPLF), Eritrean Peoples Democratic Liberation Front (EPDLF) among others, opened an armed resistance against the State. After along destructive fight, Eritrea became an independent country. Many other ethnic groups similarly, based on ethnic nationalism formed their own liberation fronts as the ultimate goal of independence, are still fighting. The fast growing process of ethnic nationalism in Ethiopia may cause the disintegration of the country, unless the genuine and equal participation of all ethnic groups in the political cultural and economic life of the country is guaranteed by law.